

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krome, za pol in četrta leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnina z ozirom na visokost poštnine. Naročnina je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v. Uredništvo in upravnstvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torej zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 80, za 1/2 strani K 40, za 1/4 strani K 20, za 1/8 strani K 10, za 1/16 strani K 5, za 1/32 strani K 2,50, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 47.

V Ptuj v nedeljo dne 24. novembra 1912.

XIII. letnik.

Vojna na Balkanu.

Položaj na bojiščih. — Turške zmage pri Tšataldži. — Adrianopol in Skutari še nepremagana. — Preprič za Saloniki. — Kolera in kuga. — Premirje? — Srbska izzivanja Avstrije. —

Zgodovinske dneve živimo in vsa Evropa stoji pod vplivom tihe groze. Kajti vsak hip se začne velikanski požar, ki bi lahko lice vsega sveta spremenil.

Vojna na Balkanu je v glavnih potezih končana. Srbi so zavzeli Monastir, ko je okroglo 40.000 Turkov mesto zapustilo. Črnogorci ne morejo ničesar proti trdnjavi Skutari storiti; zamahn se zaletavajo v zidovje in hrabra posadka jih pošilja vedno zopet s krvavimi glavami nazaj. Istotako stoji stvar s trdnjavo Adrianopol, katero oblegajo Bulgari doslej brezuspešno. Grki so sicer zasedli Soloniki, a veliko vprašanje je, če jim bo to trgovsko mesto ostalo. Prišlo je že do hudih prepričev z Grki in Bulgari. Na liniji Tšataldža se pripravljajo zdaj zadnji velikanski boji med Turki in Bulgari, katere le kolera in kuga motita. Poročila pravijo, da je bulgarska armada že hudo opešana in da vsled tega ni čuda, ako dosežejo zdaj zopet okrepani Turki uspeh za uspehom. O bulgarskem zasedanju Konstantinopla ni več govora, to mesto ostane gotovo turško. Turški odposlanci se baje že pogajajo z onimi balkanskimi državami, da se sklene premirje (Waffenstillstand), katerega so vsi potrebni in kateremu bi bržkone splošni mir sledil.

Medtem pa se je uresničilo naše proročanje, ki smo ga izustili takoj začetkom vojske: s porazom Turčije prišla je Avstro-Ogrskavjaka nevarni položaj. Staro sovraštvo Srbije je zopet vskipelo in se šopiri, podpihano od Rusije, proti monarhiji. Prišlo je tako daleč, da se Srbi ne držijo določb mednarodnega prava, da napadajo, zapirajo in baje tudi pobijajo c. kr. konzule. Avstrija je odločno nastopila

in — kakor pravijo zadnja poročila — z uspehom, kajti Srbija se je v konzulskem vprašanju pokorila naši zahtevi. S tem seveda še ni rečeno, da bi bil ves položaj rešen; nasprotno je stvar le zavlečena in glavne prepirne točke (srbski pristan v Adriji, neodvisna Albanija) pridejo šele do razprave. Avstrija mora biti kot vevlast na vse pripravljena in cesarjeva beseda mora veljati: „Alles kann man sich doch nicht gefallen lassen!“

Srbija preganja avstrijske konzule.

Po mednarodnem pravu so zastopniki posameznih držav v inozemstvu (konzuli) nedotakljivi in celo napol divji narodi se temu že pokorijo. Srbi pa v svoji nerazumni predrznosti tega ne poznajo. Nasprotno so pričeli preganjati c. kr. avstro-ogrške konzule. To je v tem hipu najhujša vest in to mora dovesti do vojne, ako ne bi dala Srbija polno zadoščenje.

Avstro-ogrski konzul v Mitrovici pl. Tahy je pribežal v Budimpešto. Moral je iz Mitrovice pobegniti, ker ga je držala srbska vojaška oblast zaprtega. Vzrok je ta, da je pl. Tahy opazoval zverinska zlodejstva Srbov nad Albanci. Srbi se boje evropske javnosti in so konzulu hoteli usta zamašiti. A kakor rečeno se mu je posrečilo pobegniti.

Še hujši je slučaj c. k. avstrijskega konzula Prohaska v Prizrendu. Od 23. oktobra se o tem konzulu ničesar natančnega ne ve, naša vlada ni več v nobeni zvezi z njim in splošno se sodi, da je bil zastopnik Avstrije v Prizrendu od Srbov

umorjen. Poročila pravijo: Srbska armada pod generalom Živkovičem je imela na Crnojevi Planini hude boje z Albanci. Vsled srbskih mašinskih pušk, ki so cele vrste Albancev pokosile, morali so se ti proti Prizrendu umakniti. Pa tudi srbska armada je imela grozne izgube. Srbi so na potu v Prizrend vse albanske vasi zažgali. V krvavem boju so Srbi končno Prizrend zasedli. Mesto šteje 36.000 albanskih in 5000 srbskih prebivalcev. Vojaki so takoj v hiše udrl in pričeli ropati. Na poslopju avstro-ogrškega konzulata je vihrala naša zastava. Mnogo boljše Albancev je z ženami in otroci v to poslopje pobegnilo. Srbski vojaki pa so proti mednarodnem pravu udrl v avstro-ogrski konzulat, raztrgali avstrijsko zastavo, postrelili konzulove služabnike in pomorili z bajoneti albanske begunce. Potem so oropali vse konzulove spise, konzula Prohaska pa odgnali. Od tega časa nima naša vlada nobenega sledu od konzula več. Druga poročila zopet pravijo, da je bil avstrijski konzul težko ranjen, da pa še živi. Potrjena še ni nobena vest.

Avstrijska vlada je z neverjetno potrpežljivostjo dan za dnevom na poročila čakala. Ko bi se to kaki drugi državi zgodilo, bila bi drugi dan vojska napovedana. Avstriji pa se pustimo od te roparske druhal vse dopasti. Končno je dobila naša vlada od srbske odgovor, da srbski general ne pusti pisem čez mejo. Avstrija je nato zahtevala, da naj pustijo posebnega odposlanca v Prizrend, da zadevo preišče. Tudi to so Srbi odklonili. Zdaj šele je naša vlada energično pojasnilo in odgovor zah-

Drži se zemlje!

Pripovedka, maloruski spisal Andrej Veretelnik.
(Posl. Podravski.)
(1. nadaljevanje.)

Nevolja in nepriljudnost Ivanova se je odbijala tudi na njegovi ženi in otrocih. V hiši je postalo otožno uprav kakor po pogrebu.

»Ej, hm«, je rekla enkrat žena Ivanova sosedu Kostu, »odkar se je nastanil Fric poleg nas, se je pri nas vse spremenilo. Otroci niso več veseli, marveč so jeli bolehati ter postali nekako rumeni. Moj Ivan je tudi postal takšen kakor bi ga vzel s križa. Od vseh se mi zdi, da niso več zdravi in da jim nečesa manjka. Ivan je neprestano otožen in niti besedice ne spregovori. Pa tudi meni sami je postalo nekako težko. Naj reče kdo kar hoče, jaz bom vendar vedno trdila svojo: Tujec nam je bil to naredil...«

Kostova žena je to zaslislala ter ji odvrnila: »Ne, boža! Ne žalite Boga. Fric tega ni kriv. Vaš mož tako žaluje za zemljiščem, ki bi ga bil lahko kupil, pa ga le ni. Bog daj, da sčasoma pozabi na to in da znovič postane v hiši veselejši...«

»Bog daj, da bi bilo tako, kakor pravite, najsi tudi se mi zdi, da nam je tujec to naredil...«

III.

Pozno na jesen se je Fric nastanil z rodbino v

novi hiši. Po zimi je prebil Ivan z ženo ter z otroci v miru. Ni ga bilo povoda do nikake nesloge s Fricem. Ivan je postal za toliko veselejši, da se je že nehal bati Frica in njegove rodbine.

V pomladi se je pričelo delo. Ivan je oral in sejnal na polju, njegova žena pa je kopala ter sadila na vrtu. Opoldne se je vrnil Ivan s polja. Že pri vratih mu pride naproti žena ter mu reče:

»Poslušaj me, človek! Pojdi vendar enkrat k temu tujcu ter mu reci, naj strahuje nekoliko svoje kokoši, ako ne, pa mu jih pobijem. Le poglej, koliko škode so mi naredile. Sadike še pridno ne poženo, a one jih že ugonobé. Ko stopim za trenutek v hišo, najdem potem vse polno Fricovih kokoši na svojih gredah. Vsa zbežana sem rudi tega.«

Ivan odide k Fricu.

»A kaj, ali mar jaz svoje kokoši nalašč pošiljam, ali mar naj čuvam tvoje grede?«

»Pa ti jih pobijem«, reče Ivan.

»Daj, le poskusi!« zakriči Fric.

»Pa poskusim«, zarohni jezno Ivan, ki že itak ni mogel odpušiti Fricu tega, da je bil kupil zemljišča.

Ivan je prišel k vrtu in ondi videl celo jato Fricovih kokoši. Ravnokoli so razkopavale gredice. Ivan vzame v roke palico ter jo zaluča s vso močjo med oblastne kokoši. Tri kokoši ubije kakor bi trenil, ostale pa so se razprašile.

Ivan je pobral kokoši ter jih pometal preko plotu na Fricovo dvorišče, sam pa je šel popravljati grede.

Med tem je nastal na dvorišču pri Fricu velik krič. Fricova žena je pritekla ven na ulico, kazala ljudem ubite kokoši ter pri tem kričala na vse grlo:

»Nasilje, ljudje, pomagajte! Hudoben Ivan je prišel k meni ter mi pobil kokoši. On celo mene ubije. Pomagajte, kateri verujete v Boga...«

Ljudje so privleli skupaj in Fricovka je kričala še dalje. Naposled je stekla k Ivanovi koči ter mu zmetala pobite kokoši v okno.

Šipe so požvenketale, v koči pa so zakričali prestrašeni otroci z ne svojimi glasovi ter kakor bi trenil stekli proti durim.

Ivan pride z vrta.

Prestrašeni otroci so jeli bežati k njemu, razjarjena Fricova žena pa jame metati vanj in otroke gručice prsti.

»Ti, pobijalec!« ga piči Fricovka nalik kači ter se pogrozi Ivanu s pestjo.

»Eh, ti čarovnica!« zakriči Ivan ter pograbi Fricovko za roko. Fricovka zavpije s takšnim presunljivim glasom, da so vsi strelpali. Črez trenutek prideže tudi Fric s svojimi otroci, a prihitela je tudi Ivanova žena. In vsi so se zliži skupaj v eno skupino. Poprijevši se drug z drugim, so se srdito pretepavali. Precej dolgo je trajal ravs in kavs.

Nakrat pa sta se iz te skupine ločila Ivan in Fric. Držala sta drug drugega za roke te se tako vodila semtertje. Hotela sta drug drugega vreči ob tla. Imela sta raztrgane srajce, v obraz sta bila nabuhla in krvava.

tevala. Ako bi ta odgovor ne bil dovoljen, morala bi Avstrija Srbiji ultimatum predložiti. Tako stoji v tem hipu stvar. Srbsko počenjanje oboja danes ves civilizirani svet in po celi Evropi je izgubila Srbija hipoma vse simpatije.

— V zadnjem hipu je Srbijo vendar pamet srečala, vsaj v tem vprašanju. Na odločno zahtevo naše vlade je Srbija padla na trebuh in dovolila, da odpotuje posebni avstrijski poslanik konzul Edl v Prizrend in preišče tam celo nesrečno zadevo s konzulom Prohasko. Prohaska baje vendar ni mrtev. Za vsako krivico, ki jo bode preiskava dognala, dati bode morala Srbija polno zadoščenje. Ta preiskava bode šele čez par dni ali celo tednov končana.

Srbija se omika?

Med avstrijskimi zahtevami je glavna tudi ta, da Srbija v Adriji ne sme dobiti pristanišča. Zastopniki trozveze (Avstro-Ogrske, Nemčije in Italije), ki je popolnoma edina, so v tem oziru na srbskega ministra Pasiča stavili primerno vprašanje. Pasič pa se je mugal in zvičaj ter je končno rekel, da se to vprašanje zdaj še ne more rešiti, češ da mora biti preje srbsko-turška vojna končana. — S tem odgovorom seveda Avstrija ni in ne more biti zadovoljna. Zato je podala potem drugo oostrejšje vprašanje, na katerega zahteva takojšnji jasni odgovor. S takim zavlačenjem perečih vprašanj hoče Srbija seveda le čas dobiti, da zbere svojo armado in jo vrže proti avstrijskim mejam. Srbski listi napadajo hudo našega prestolonaslednika in pravijo, da se vojska z Avstrijo ne da preprečiti.

Odločilni dan.

Dunaj, 19. novembra. Avstro-Ogrska je podala danes odločilno demaršo Srbiji. Grè se v prvi vrsti za usodo našega konzula v Prizrendu, o katerem še doslej ni nobene poročila. V diplomatskih krogih se smatra vse dosedanje tozadevne izjave srbskih državljkov za prazni izgovor. Splošno se sodi, da konzul Prohaska ni več pri življenju in da so ga srbski vojaki umorili. Današnja zahteva našega poslanika Ugrona v Belgradu mora dobiti tekom 24 ur odgovor. Ako bode ta srbski odgovor nejasen in nezadovoljiv, potem mora Avstro-Ogrska — in z njenim postopanjem se morajo strinjati vlade vseh civiliziranih držav — kèr se grè tukaj za največji in najhujši zločin zoper mednarodno pravo: za umor našega pooblaščenega zastopnika, — z najbolj energično represalijo zoper Srbijo nastopiti. Ako je konzul res umorjen, potem stopijo vsa druga druga vprašanja v ozadje. Čeprav hočejo merodajni krogi avstrijski mirno rešitev

te napetosti, je vendar vse pripravljeno, da se za slučaj, da se diplomatične zveze ponehajo, nastopi z odločilnim udarcem. V zvezi s temi pripravi je tudi dejstvo, da je naš cesar danes šef generalnega štaba sprejel. Prihodnji četrtek (21. novembra) bode bržkone odločitev o miru ali vojski prinesel (glej zadnje naše telegrame).

Kakor kažejo zadnja brzogavna poročila, je vojna napetost za trenutek ponehala; sploh je položaj danes mnogo boljši, kar pa ne pomeni, da bi bila vsaka nevarnost odpravljena. Avstrija ne more odnehati, vsled tega se mora Srbija na celi črti pokoriti.

Rusija v škripcih?

Srbi so se najbolj na Rusijo zanašali, ali kakor se vidi brez pravega uspeha. Rusija ni samo proti Avstriji zahrbtna, marveč sploh proti vsakemu. Zdaj je Srbiji naznanila, da naj bo ta pohlevnejša, ker bi ji Rusija z orožjem nikdar ne pomagala. Sicer pa Rusija vsekakor za kakšno evropsko vojno ni pripravljena. Tudi ima jako veliko v Aziji opraviti. Tam se namreč tudi pripravljajo krvavi dogodki. Kitajska hoče nepokorno, od Rusov nahujskano Mongolsko nazaj dobiti in je baje že vojno zapričela. Mobilizirala je pa tudi pol milijona vojakov, ker se boji nastopov Rusov. Rusija je torej v Aziji dovolj angažirana, tako da se ne bo mogla za Srbe potegovati.

Evropejski parniki.

Kakor poročano, nahaja se v Egejskem morju cela vrsta bojnih parnikov raznih evropejskih držav, ki hočejo svoje na Turškem se nahajajoče podanike varovati. Tudi pred Konstantinopelom je po dvoje parnikov vsake vele-vlasti. Turška vlada je zdaj dovolila, da so avstrijski, nemški, francoski, angleški in drugi bojni parniki posamezne oddelke morskih vojakov izkrcali in v varstvo Evropejcev v mesto poslali. Avstrijska parnika „Admiral Spaun“ in „Aspern“ sta izkrcala 50 oodnosno 30 mornarjev, ki so odkorakali k banki v Galati in k avstro-ogrski šoli v Peri. Na konzulatih se nahajajo že mašinske puške in mitraljeze.

Kolera.

Turška in bulgarska armada stopili sta pri Tšataldži k zadnjemu obupnemu boju. Ali zdi se, da je zaklicala obema armadoma kolera svoj grozni „stoj.“ Kolera se v turški in bulgarski armadi grozovito razvija. Baje umre vsak dan na tisoče bolnikov. Zdravniki se zamàn trudijo, da bi grozovito bolezen postavili. Pri Bulgarih se je baje razven kolere tudi kuga pojavila. K sreči je mraz, ki prepreči razširjenje teh bolezni.

Soloniki.

Kakor znano so Grki kot pravi širokoustneži raztrombentali po vsem svetu, da so Soloniki zavzeli in celo njih kralj je prišel v mesto; to pomeni, da hočejo Grki Soloniki za vse čase v svoji lasti obdržati. A napravili so menda račun brez krčmarja. Kajti zdaj se poroča, da pravijo Bulgari, da so pravzaprav oni Soloniki premagali in da se jim niti ne sanja, da bi pustili to mesto Grkom. Prišlo je baje že do hudih spopadov med bulgarskimi in grškimi vojniki in kmalu bi pričeli ti balkanski zavezniki drug na drugega streljati. Končno pa pride še zanimiva vest, da Rusija noče priznati grško „pravico“ do Solonika. Balkanska juha se torej ne bo tako vroča jedla, kakor se je kuhala . . .

Adrianopol.

Vsa poročila o zavzetju trdnjave Adrianopol so napačna. Trdnjava je doslej z junaškim pogumom odbila sleherni napad Bulgarov. Pač so Bulgari in Srbi trdnjavo popolnoma obkolili, a uspeha doslej še niso nobenega dosegli. Bulgarija bode bržkone v mirovnih pogajanjih zahte-

vala, da se turška posadka v Adrianoplu sama uda. Z orožjem ne morejo trdnjave premagati, „premagali“ jo bodejo torej diplomati.

Skutari.

Mala skalnata trdnjavnica Skutari se drži s pogumno svojo posadko še vedno proti črnogorski armadi. V zadnjem času ne samo da Črnogorci niso dosegli nobenih uspehov, bili so celo parkrat prav občutljivo tepeni. Sodi se, da trdnjave Skutari ne bodejo premagali.

Kako stoji z Bulgarsko?

Posebni poročalec „Grazer Tagblatta“ piše iz Sofije z dne 14. t. m.: — Tudi pri Bulgarih ni vse zlato, kar se sveti. Res je, da so se bulgarski vojaki s čudežno hrabrostjo borili, ali mnogo senčnatih strani je tudi v tem taboru. Poročevalce listov se drži kakor jetnike, zato ne morejo resnice poročati . . . Bulgar je gotovo izvrstni vojak, ki je tudi po avstrijskem vzorcu dobro vojskovo izšolan. Bulgarsko junaštvo pa je tudi posledica maščevalnoželjnosti proti staremu sovragu. Grozote, ki so jih Turki l. 1878 povzročili, še niso pozabljene. Popi so že bulgarsko mladino fanatizirali proti polumeseцу; zato so bili tudi krščanski podaniki Turčije tako nezanesljivi. In vendar vojaški položaj Turčije še vedno ni brezupen. Ne samo Bulgari, temveč tudi Turki so se povsod junaško borili. Okoli Kirk-Kilis se cele gore ubitih vojakov. Bulgari sami priznajo, da so Turki pri Tšorlu dvakrat zmagali in bulgarska armada je bila že v nevarnosti, da bode morala pobegniti. Ali Turki niso imeli nič za jesti; največji zgodovinski škandal je, da so morali pogumni vojaki tretji dan svoje uspešne pozicije zapustiti, kèr bi drugače od lakote umrli. Tako je bilo tudi pri Kumanovi, Ŭskubu, Soloniku, sploh povsod, kjer so bili Turki premagani . . . Danes je pravoslavni dan Vernih duš. Zdaj se vidi, koliko žalosti je prinesla ta nesrečna vojska čez vso Bulgarijo. Strogo prepovedano je, jokati čez ustreljene vojake. Matere, katerih 17 letni sinovi umirajo na bojišču, in otroci, katerih 50 letni oče se je v boj pognal, ne smejo za njim javno jokati. Drugače jih oblast kaznuje z denarno globo ali s 25 udarci s palico (!). Na pokopališču pa ihtijo otroci in lačne žene . . . V kotu je grob brez lučici; tu je bila pred par dnevi ustreljena špijonka pokopana in vse se groba izogiblja . . . Danes ima Bulgarija okroglo 100.000 z dravih mož manj, kajti doslej je bilo 40.000 mož ubitih ali jih je vsled pomanjkanja oskrbe na bojišču izkrvavelo, 60.000 pa jih leži ranjenih v bulgarskih bolnišnicah. Vsa Bulgarija se spreminja v veliko pokopališče . . .

Turške zmage.

Kakor poročano, zbrala se je turška armada v utrjeni liniji okoli Tšataldše k zadnjem boju, da prepreči Bulgarom zasedanje Konstantinopla. Bulgari so hoteli Carigrad na vsak način zasedeti. Tam je tudi hotel kralj Ferdinand sprejeti naslov balkanskega carja. Pa kakor vse kaže, se ta želja ne bode uresničila. Odpor Turkov je tukaj vkljub koleri in velikim prejšnjim porazom izredno krepak. Splošno se čuti, da je bulgarska armada na koncu svojih moči in da bode morala kmalu sama na mir misliti. Zmage Bulgarov pri Kirk-Killisu, Lüle-Burgas itd. so bile sicer krasne, a stale so tudi ogromne žrtve. O bojih na liniji Tšataldše se poroča, da so Turki tam velike zmage dosegli. Podpiralo jih je tudi vojno brodovje. Bulgari so se morali z velikimi izgubami na obeh krilih umakniti. Turki so pripeljali svoje velike moderne kanone iz Dardanel, s katerimi so bulgarsko artiljerijo k molku prisilili. Turki so eno celo bulgarsko divizijo obkolili. Baje so tudi 8.600 Bulgarov vjeli. Padlo jim je tudi jako veliko bulgarskih kanonov v roke. Popolnoma izključeno je, da bi Bulgari tukaj zamogli zmagati. — Poroča se tudi, da so Turki dosegli 30 km od Monastirja veliko zmago nad Grki. Vsi ti uspehi seveda nimajo več odločilne moči, čeprav bodejo na mirovna pogajanje občutno vplivali.

Monastir — padel.

Po dolgih in krvavih bojih okoli mesta Mo-

Med tem stopita izmed tolpe gledalcev dva zdrava in krepka kmeta. Kakor bi trenil raztrgata in ločita borilca vsakebi. Fricevka je bila brez robca; lase na glavi je imela razkodrane, lice okrvavljeno. Ona že več ni kričala marveč trepetala na vsem životu. Fric jo je prijel za roko ter jo odpeljal molče v hišo. Za njima so se razšli tudi ostali.

Fric je takoj zapregel konja ter se odpeljal z ženo k zdravniku in k sodišču.

Čez nekaj časa je prejel Ivan poziv, da se mora udeležiti razprave. Najsi tudi je odvetnik branil Ivana kolikor mu je bilo mogoče, vendar mu je bila prisojena šestdesetna ječa. Pa še kološi je moral Ivan plačati, ker ni pustil pobitih na svojem vrtu, marveč jih je pometal čez plot.

»Moja revna glava«, je šepetal Ivan. »Čemu nisem jaz kupil polja? Ko bi ga bil kupil, imel bi sedaj sveti mir. Tako pa me je kaznoval Gospod, da mi je dal takšnega soseda. Ne oče, niti moji dedi niso sedeli v zaporu, jaz pa sem le prišel vanj. Naj začuva Bog slehernega kristjana od takšne nezgode! . . .«

Ob času žetve je moral Ivan nastopiti kazen. Med tem pa njegova žena ni vtegnila spraviti žita s polja. Dokaj se ga je spridilo in segnilo v kopihach.

Pa še druga nezgoda je čakala Ivana. Od časa, kar so se rovali s Fricevimi, jela je njegova žena čutiti bolečine in prsih. Hiral je od dne do dne čimdalje hujše tako, da jo je Ivan že komaj poznal. Pa tudi otroci so slabo izgledali, kakor po nekakšni hudi bolezni.

(Naprej prihodnjič.)